

STUDENTEN WEEKBLAD

14^e Jaargang.

No. 16.

REDACTEUREN:

W. F. A. RÖELL, G. B. V. D. WERFHORST, H. S. V. LENNEP,
H. R. BEUKELMAN, C. WOLTERBEEK, F. ZWEERTS.

MEDEWERKSTER UIT DE DAMESSTUDENTEN: MEJ. G. C. KRAYENHOFF V. D. LEUR.
DOOR DE C. C. VOOR STUDIEBELANGEN BENOEMDE VERTEGENWOORDIGER: A. J. STARING.

Vrijdag

2 Febr. '12.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Vrije Studie, door C. T.
Bibliotheek S. P.
Vrije Studie (programma der feesten).
Weekverslag.

Delftsche Studenten-Bond.

De groentijd en zijn moreele waarde.

Gedachten en gedichten.

Instantané, door L. B. I.
Herinnering, door d'Armagnac.
Inkeer, door Chétic.
Overpeinzingen door M. C. K.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Vereenigingsleven.

Heeft Peary de Noordpool bereikt?

Van verre en nabij.

Cosmopolitanism Realizable.

Ingezonden,

door Bruno, met antwoord door de Red.

Feuilleton.

Snuffelaar, door O. M.

Technische Hoogeschool.

Uitslag Ing. en Cand.-examen.

Ingekomen boeken.

Correspondentie.

Berichten en mededeelingen.

Lijst van Vergaderingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Vrije Studie!

"Vrije studie, ziedaar het schemerende ideaal van velen! Moge het spoedig tot ons komen!"

Zoo schreven de „kweekelingen” der Delftsche Academie in den Almanak voor 1861.

En diezelfde kweekelingen die zich, vereenigd in een studenten-corps, zoo gaarne studenten noemden, toonden in den Almanak van 1862 in hun pleidooi voor vrije studie hoe zij zich ook studenten voelden:

„..... Kazerneering aan een wetenschappelijke inrigting „staat alle moreele en zelfstandige vorming in den weg. „Maar waarop beroepen zij zich die tegen vrije studie zijn „aan de Delftsche Academie. Is het onkunde? Is het onbekendheid met de studieën te Delft of is het het gedwongen „getrouw blijven aan politieke principes? Wij zeggen het „en stellen ieder deze vraag: Behoort een inrigting tot het „Hooger Onderwijs, waar de kennis der Mechanica, Statica, „Integraal-Rekening en Physica hoofdvereischen zijn voor „een eind-examen; verliezen zij die aanspraak op Hooger „Onderwijs wanneer wij daaraan toevoegen: Waterbouwkunde, „Aesthetische Bouwkunde, Civiele Bouwkunde, „Geodesie, Hoogere Stelkunst, Hoogere Meetkunst en Scheikunde?”

„Wij hebben wel tot dusverre niet het voorregt ons „Onderwijs bij de wet geregeld te zien; maar we kennen „de grenzen van het Lager Onderwijs; en zou dan nog de „vraag duister blijven: behooren de genoemde vakken tot „Hooger of Middelbaar Onderwijs? En daarbij allen, die „ooit een stap hebben gezet op het gebied dier wetenschap-

pen, ze zullen kunnen getuigen hoe genotvol het is, voort te werken als een der vakken ons eenmaal boeit; maar hoezeer dan ook vrijheid noodig is om diep in de zaken door te dringen, als wij verlangen om onze weetgierigheid bevredigd te zien; en waag het eens! werk eens eenige weken voor u zelve: ge betaalt uwe vermetelheid met een jaar langer aan de Akademie te zijn; maar ook uwe reputatie daalt heel wat met het toenemen uwer wetenschappelijke waarde; uw middelen worden als bekrompen beschouwd, omdat ge niet in vier jaar zult hebben afgestudeerd; wij overdrijven niets; wij spreken zooals wij het dagelijks om ons zien plaats hebben; en dan vragen we u thans: Moet niet de vrijheid ons — niet een schemerend — maar een schitterend verlicht ideaal zijn!”

Weinigen zullen bij het lezen van deze regelen, die uit de sterk uitgesproken vrijheidszin der Delftsche studenten dier dagen voortkwamen, hebben vermoed dat de ont-knooping zoo nabij was.

De toenmalige Directeur, de heer Keurenaar, aangesteld met de duidelijke taak in de eenigszins verwarde toestand der Academie orde en regelmaat te scheppen, trachtte dit o.a. te bereiken door tuchtmaatregelen, die hem, den oud-officier, zeer redelijk mochten toeschijnen, die echter den met vrijheidszin doortrokken studenten nog meer in het harnas joegen. Botsingen konden niet uitblijven. Daarenboven waren reeds eenige jaren plannen tot reorganisatie, wellicht tot wettelijke regeling van het onderwijs, hangende. Van deze reorganisatie was alles of niets te verwachten en dus werd bij elken maatregel van den heer Keurenaar, die maar eenigszins naar reorganisatie zweemde, angstvallig onderzocht in welke richting deze voerde.

Toen na eenige minder belangrijke onaangenaamheden het corps den 19 September 1861 plotseling een schrijven van den Directeur ontving, meldende dat hij de statuten van het corps erkende, volgens een artikel van een toen nog onbekend Kon. Besluit, begreep men dat er meer op handen was; ja voor enkele beter ingelichte, waaronder de toenmalige president van het corps, de heer Vrolik, die vermoedden wat dit nog niet openbaar gemaakt besluit behelsde en wisten in welke richting de reorganisatie zou voeren, was het duidelijk dat moeilijke dagen zouden volgen. Hoe, toen daarna het Kon. besluit bekend werd, dit bleek een reglement te zijn dat groote teleurstelling bracht aan alle studenten, hoe met hun sedert jaren uitgesproken wenschen geenerlei rekening was gehouden, hoe het besluit zelfs bepalingen omtrent tucht en orde bevatte waardoor voor elke vereeniging, optocht, serenade of openbare bijeenkomst vergunning vereischt werd, men kan dit alles uitvoerig lezen in den Almanak van 1863.

Het Corps nam twee dagen na de bekendmaking van het reglement stelling. Er werd overeengekomen, nu bleek dat de kweekelingen hun handteekening daaronder zouden moeten plaatsen, dit voorloopig te weigeren; verzoekschriften werden gezonden naar den Koning en de Beschermer der Akademie, Prins Hendrik, audiëntie aangevraagd bij den Minister van Binnenl. Zaken.

Het antwoord van den Koning was afwijzend, de Minister gaf te kennen „niet met kweekelingen te kunnen onderhandelen”, de heer Keurenaar trachtte eenige malen studenten tot onderteekening te bewegen, getrouw aan hun onderlinge belofte bleef het bij een besliste weigering. Hoe weinig succes hun aanvankelijk pogen ook had, men bleef volharden; weer werd een adres opgesteld en het Delftsch Studentencorps wendde zich nu tot de Tweede Kamer om haar voorspraak tot het verkrijgen van een definitieve regeling bij de wet. Onderwijl was ook de drukpers in de zaak gemoeid en had de senaat reeds enkele malen ook

daarin het standpunt der studenten uiteengezet. Een bewijs dat dit met het gewenschte beleid geschiedde vinden we in het feit dat de publieke opinie veel sympathie voor het streven der kweekelingen had.

Zwaardere slagen zouden nog vallen, ook het antwoord van Prins Hendrik was niet bemoedigend, nogmaals zette de senaat zich daarom, in opdracht van de Corpsvergadering, tot de taak, de loop der gebeurtenissen en het standpunt der studenten uitvoerig toe te lichten, doch nog vóór dit werk ten einde was gebracht, kwam het bericht dat de Akademie door den Koning voor den tijd van twee maanden werd gesloten. Geven wij het woord aan de almanakredactie van 1863:

„Het is ondoenlijk om den indruk weer te geven, die „dit maakte. Hij was te vaag, te onbepaald, het feit was „te nieuw, dan dat men er zich rekenschap van zou „kunnen geven; men miste een maatstaf tot vergelijking. „Maar indien te midden van zooveel tegenstrijdige en „verwarde aandoeningen, er één kon gezegd worden, „duidelijk en scherp begrensd boven de anderen uit te „komen; dan was 't een moedelooze smart, een gevoel als „of alles rondom ons in één stortte; een angstvol bewustzijn, „dat onze geliefde Akademie in een puinloop was ver- „keerd — niet door eigen bouwvalligheid, niet door onze „nalatigheid, maar door een vreemde magt, die met zwaar „gewicht, dof en verpletterend, op ons neêrviel en ons „duister, maar daarom niet minder zeker, trof. Hierbij „kwamen de bijzondere omstandigheden van al de hierin „betrokkenen; de teleurgestelde hoop; de vernietigde „verwachtingen — misschien voor altijd vernietigd — niet „alleen voor ons zelf, maar van zooveel aan wie we door „duizenderlei banden gehecht waren. Ziedaar onze gewaar- „wordingen, toen we het bericht ontvingen dat van een „gevreesd vermoeden een vreeselijke zekerheid maakte. „Denzelfden avond werd er op de Phoenix een Corpsver- „gadering gehouden, waarin de Senaat aan onze goedkeuring „een protest tegen dien maatregel onderwierp en dat nog „dien nacht aan de meeste couranten ter plaatsing werd „toegezonden. De Senaat begreep te regt, dat, nu er zooveel „teedere en heilige belangen in het spel kwamen, men niet „meer eene onvoorwaardelijke samenwerking mogt eischen; „een belofte die onder den indruk van het oogenblik met „vreugde zou gegeven worden, maar welligt niet bestand „zou zijn tegen beschouwingen van anderen aard, hoedanige „te verwachten waren bij ieders terugkeer in den familie- „kring. De leden onthieven zich diensvolgens van deze „wederkeerige belofte,* maar kwamen plegtig overeen, geen „enkele stap in deze zaak te doen, zonder den Senaat, die

*) De afspraak om de onderteekening te weigeren.

Feuilleton.

Snuffelaar.

Hij was een echte rusteloze, maar stille zoeker! Iemand, die altijd en overal zocht en snuffelde; in een mesthoop, zoowel als in een museum of een balzaal en tijdens zijn meest zorgeloze gemoedsstemming, zoowel als in de ernstige oogenblikken, die zijn ziel doorleefde.

Vooraf wil ik er den nadruk op leggen, dat hij was een stille zoeker.

Het was, alsof hij zich ervoor schaamde tegenover zijn omgeving, alsof hij bang was, dat de menschen hem zouden uitlachen om zijn verzamelwoede.

Als hij eens iets gevonden had, dat hij zeer schoon vond en er was iemand in zijn onmiddellijke nabijheid, dan wist hij zoo zijn gemoedsaandoening te bedwingen, dat er niets aan hem te merken was.

Eens betrapte ik hem zeer toevallig, toen hij in een vuile achterbuurt bezig was een aschbak te doorzoeken. Ik zag, dat hij er iets uit te voorschijn haalde, hoewel ik niet kon zien, wat het was. Met gretige oogen bekeek hij het een oogenblik en liet het toen snel in zijn diepe jaszak glijden. Daarna keek hij angstig om zich heen en toen zijn oog op mij viel, zak ik dat hij verbleekte. Hij kwam naar mij toe en begon zenuwachtig te praten over het een of ander onmogelijke onderwerp. Ik heb hem niet gevraagd, wat hij in die aschbak gevonden had, omdat ik hem niet onaangenaam wilde wezen. Bovendien er stak immers niet het minste kwaad in deze buitensporigheid.

Onder het wandelen, merkte ik, dat hij hoe langer hoe zenuwachtiger werd en blijkbaar zoch hij naar een middel om van mij af te komen.

„verklaarde in Delft te zullen blijven en wien tevens „geheele volmacht werd gegeven, daarvan volle opening te „geven. En nadat door den heer Telders, namens de leden, „een woord van dank — welligt een woord van vaarwel — „was toegeroepen, een woord uit het hart der aanwezigen „gegrepen — scheiden wij — met de hoogst twijfelachtige „hoop elkander ooit weer te zien in Delft, als Delftsche „Studenten.

Zoo werd dan nog de moed niet opgegeven, het in de wereld gezonden protest, was een verweer tegen de officieele uitspraak dat de sluiting zou zijn geschied „wegens gepleegd verzet der kweekelingen” en het D. S. C. vroeg daarbij luide en dringend om een Commissie tot onderzoek.

En hoewel de deuren van de zalen der wetenschap waren gesloten, bleven toch velen in Delft toeven:

„en bij eenigen van dezen ontstond het plan zich te „vereenigen, en door eigen studie, onder leiding en mede- „hulp van de Docenten zooveel mogelijk te voorzien in het „onderwijs, waarvan ze nu verstoken waren. De H.H. „J. P. Havelaar, Van Pesch, Beukman, Van der Heyden „en Van Schouwenburg, constitueerden zich als Bestuur „van deze op te rigten Vereeniging, die de naam zou „dragen van Dispuut Vrije Studie. Men besloot „om de Docenten uit te noodigen, hier voorlezingen over „hun vak te komen houden, hun medewerking niet te „ontzeggen aan de Bijdragen der leden zelf, teneinde dit „jaar — altijd met het uitzigt op een heropening — voor „de studie nog zooveel mogelijk te redden.”

Met het uitzigt op een heropening! Wel getuigt dit van het geloof in de toekomst, in het goede en rechtvaardige van hun zaak, van hun idealisme dat de „kweekelingen” van 1861 te midden van de donkerste dagen van hun strijd een dusdanig gezelschap durfden oprichten en daaraan de naam Vrije Studie! durfden geven.

Het verdere verloop doet aan de beteekenis van deze gebeurtenis niets af. Hoe het mooie plan spoedig in duigen viel doordat de docenten (waarvan meerderen de jongelui in hun strijd hadden gesteund) om den schijn van verzet te vermijden hun belofte moesten terugnemen, hoe daar tegenover (nadat ook de ouders een request hadden ingezonden) een commissie van enquête door de Regeering benoemd werd, hoe die commissie adviseerde tot heropening der Academie, tot schorsing van het Kon. Besluit en tot benoeming van een commissie die een plan tot algeheele reorganisatie zou ontwerpen (uit welk ontwerp de P. S. geboren zou worden), hoe de Regeering volgens dit advies handelde, hoe de andere studentencorpsen streefende bewijzen van belangstelling zonden, men kan het alles weer uitvoerig in den almanak vinden.

Toen die gelegenheid zich voordeed, wachtte hij ook niet en verdween snel in de richting van zijn huis om het gevonden voorwerp veilig in zijn verzameling te plaatsen.

Ge zult waarschijnlijk vragen, wat hij zooloos verzamelde. Daarvan kon men zich geen idee vormen, dat ook maar eenigszins de waarheid nabij komt. Hij verzamelde namelijk alles, wat op een bepaald oogenblik zijn oog bekoorde of boeide en dat hij in zijn macht kon krijgen, zonder de grenzen van zijn eerlijkheidsgevoel te overschrijden.

Gewoonlijk waren het kleinigheden, zelfs prullen te noemen. Een oud vaasje, een groote spijker, een bloem of een schelp waren in zijn oog schoonheden van den eersten rang.

Natuurlijk had hij na verloop van tijd een zonderling allegaartje bijeen gekregen. Een klein zolderkamertje boven in zijn huis had hij zoo'n beetje voor museum ingericht. Hier had hij op planken langs de muur en in kasten en laden zijn schatten naar orde en regelmaat gerangschikt voor zoover bij zulk een rommeltje nog van rangschikken sprake kan zijn.

Wanneer hij iets van zijn gading gevonden had, spoedde hij zich naar dat zolderkamertje, deed de stevige deur achter zich op de grendel, opdat niemand hem zou kunnen bespieden of storen en dan begon hij te zoeken naar een geschikte plaats voor het bewuste voorwerp.

Vaak was dit voor hem een lastig werk, dat veel van zijn tijd en geduld vorderde.

Dikwijls ontdekte hij daarbij in zijn verzameling voorwerpen, waarvan hij heelemaal niet meer wist, dat hij ze bezat. Sommige daarvan schenen hem dan zoozeer in waarde verminderd, dat hij ze wegwierp; andere echter werden degelijk afgestoft en schoongemaakt en dan zorgvuldig opnieuw gerangschikt.

Zoo kon een kleine aanwinst voor zijn verzameling een ingrijpende verandering in een deel ervan aanbrengen.

Aangeteekend zij slechts dat den 6 Februari 1862 reeds het dispuutgezelschap Vrije Studie uit hare assche verrees om de belangstelling der studenten voor onderwerpen die niet rechtstreeks tot het Akademisch onderwijs behoorden, op te wekken en gaande te houden. En het is van dit gezelschap dat wij binnen enkele dagen het vijftig jarig bestaan zullen herdenken.

Er zullen dan tevens vijftig jaar zijn verlopen sinds die donkere winter van 1861 op 1862, die de ommekeer in de Delftsche studenteninstellingen bracht, toen de studenten na volhardende strijd stand hielden en door hun mannelijk volhouden zich de vrije studie veroverden en waardig maakten.

Het gezelschap Vrije Studie is de gedenkzuil die het Delftsch Studentencorps zich onwillekeurig in diezelfde gedenkwaardige dagen stichtte.

Gij, leden van het gezelschap, wanneer gij het aandachtig gehoor vormt, gij bestuurderen, wanneer gij getooid met de lichtblauwe linten, de sprekers binnenleidt, laat dan stillekens de naam van uw gezelschap over uwe lippen komen. Bij het prevelen dier twee woorden moge even door uw brein de vraag flitsen: Is mijn studie vrij?

Want immer moeten wij, studenten, op de bres blijven staan, die in 1862 is geschoten; de ontwikkeling der techniek, de openhooping van het studiemateriaal de grootere toevloed der studeerenden, alle nieuwe oorzaken om de studie in banden te slaken.

En wanneer gij dan het aantal toehoorders bedenkelijk ziet slinken, wanneer gij de Delftsche burgerij dank brengt omdat zij het voortbestaan van Vrije Studie gedurende de slappe jaren door hare beproefde opkomst waarborgt, komt dan niet de vrees in U op dat uw gezelschap te vroeg, dat de gedenkzuil ontijdig werd gesticht?

Wij willen bij deze herdenking den horizon niet verduisteren door een afdaling in bijzonderheden, door een donkere schildering van het heden, maar wel nogmaals afdrucken de woorden van onze voorgangers:

„ze zullen kunnen getuigen hoe genotvol het is, voort te werken, als een der vakken ons eenmaal boeit; maar hoezeer dan ook vrijheid noodig is, om zoo diep in de zaken door te dringen, als wij verlangen om onze weetgierigheid bevredigd te zien;”

„en waag het eens! werk eens eenige weken voor uzelf: uwe ge betaalt uwe vermetelheid met een jaar langer aan de Akademie te zijn.”

Maar hoe het antwoord op uw: Is mijn studie vrij? ook luide, wanneer gij slechts diezelfde overtuiging bezit die in 1862 aldus werd vertolkt:

Op die manier leefde hij voort, zijn kostbaarheden steeds vermeerderend, zonder ooit met iemand erover te spreken, zonder ooit met andere verzamelaars te overleggen om dubbele voorwerpen te ruilen of samen naar nieuwe te zoeken.

En dagelijks groeide zijn angst, hoewel onbewust, dat iemand zijn verzameling zou zien en niet mooi zou vinden.

O, als hij zeker wist, dat men zijn collectie zou bewonderen, zooals hij het zelf deed, hij zou niet aarzelen, desnoods al die kostbaarheden in vitrines ten toon te spreiden, maar het was juist die onbewuste inwendige twijfel, die hem ervan weerhield.

Zoo was de toestand, toen hij eens met een vriend een wandeling maakte door een heel oud bosch, waar de zware eiken en beuken stonden als geweldige reuzen uit de sprookjeswereld, torschende het dichte blad'rendak met hun knoestige takken en breed uitspreidend hun krachtige wortels in den zwarten boschgrond.

Daar vonden de beiden vrienden, terwijl ze arm in arm dwaalden door het dichtste en oudste gedeelte van het reuzenwoud, tusschen de wortels van een eik, een voorwerp dat hun aandacht boeide.

Het was een klein, wit porseleinen beeldje, voorstellende een schaap, dat haar jong zoogt.

Zeker had het daar reeds jaren lang gelegen, want op die plek van het bosch kwam vrijwel nooit iemand.

Toen was het, dat de oude snuffelaar vergat, zijn bewondering te verbergen of tenminste te beteugelen.

In een oogenblik had hij het bestaan van zijn verzameling verraden en was hij aan 't vertellen van elk van zijn schatten in het bijzonder.

Hij bemerkte niet eens, dat hij zoo handelde in strijd met zijn gewoonte; vooral niet, toen het bleek, dat zijn

„het is onze waarachtige overtuiging, dat de studie, zal ze mannen doen verrijzen, die aan ons vaderland zijn ouden rang zullen teruggeven, die bewijzen zullen op de hoogte der wetenschap te zijn, dat de studie alsdan vrij moet wezen van allen schoolschen dwang, van die verouderde begrippen van bekrompenheid, welke niet meer in onze dagen te huis behooren!”

Wanneer wij allen met diezelfde overtuiging zijn doortrokken, dan zal er steeds kracht genoeg in ons zijn om de vrijheid van studie te veroveren of te behouden, dan zal er kracht genoeg uit ons spreken dat ook zij die „van hooger hand” onze studie regelen de vrije studie zullen helpen bevorderen.

Besluiten wij met de woorden van de Almanak-redactie van 1864:

„Maar goede ingenieurs moeten altijd onafhankelijke menschen zijn, zij moeten menschen zijn die zich vrij gevormd hebben en daarom, wij weten het, doorluchtige Vorst, edele en grootmachtige wetgevers! gij zult de belangen van ons dierbaar Vaderland goed inzien, gij zult ons een inrigting geven waarbij de vrijheid der studie zal zetelen.”

Vrije Studie blijve de eeuwige gedenkzuil in ons midden, de Delftsche studentenwereld blijve harer waardig!

C. T.

Bibliotheek S. P.

Dank zij de groote edelmoedigheid van een Oud-Corpslid is onze boekerij in het bezit gekomen van enkele der vurig verlangde ontbrekende of incomplete S. W. jaargangen, zoodat ons studenten-orgaan op de Societeit thans compleet is van jaargang 1 tot 13 toe, behalve de nummers 1 en 33 van jaargang 7.

Het bestuur hoopt, dat velen zullen kennisnemen van dit meest-recente stuk corpsgeschiedenis (dat zich op het oogenblik bevindt in het Almanakkamertje) teneinde niet alleen vroeger-met-moeite-verworven ideeën te leeren kennen, maar ook toekomstige handelingen en besluiten te toetsen aan de ervaring, in jaren opgedaan.

vriend volkomen in zijn bewondering voor het pas gevonden beeldje deelde.

Dit laatste gaf juist den doorslag en deed de lang verborgen gloed in het hart van den ouden verzamelaar hoog opblaaien tot een onbluschbaar vuur.

Hij trok zijn vriend mee naar zijn woning, naar het zolderkamertje en toonde hem zijn schatten, de een na de andere.

En hij praatte en vertelde, legde uit en somde op zonder ooit een antwoord te verwachten van zijn steeds zwijgende vriend.

Hij hoorde zijn eigen stem niet eens meer tot hij eensklaps een gevoel kreeg, alsof er iets niet in den haak was.

Hij zweeg en keek naar zijn vriend.

Wat hij zag was verschrikkelijk.

Daar, rustig achterover geleund in een luien armstoel, lag met open mond en gesloten oogen zijn vriend, rustig te slapen. Een idiotachtige glimlach speelde om zijn mond en zijn rechterarm hing slap neer naast de stoel.

Onze verzamelaar moest zich vastgrijpen om niet te vallen; een vaasje dat hij in de hand hield, viel met een hard gerinkel van gebroken steengoed op de vloer.

Zijn vriend sloeg de oogen verwonderd op. Hij was wakker geworden, niet zoozeer door het lawaai van het vallend vaasje dan wel door het plotseling ontbreken van dat eene geluid, dat hem in slaap gezongen had, de stem van den verzamelaar.

Deze, totaal vergetende dat hij zelf het geweest was, die zijn vriend op de zolderkamer had meegenomen, beschouwde hem als een indringer, een vreemdeling, die van zijn goed vertrouwen had misbruik gemaakt om in zijn intiemste zieleleven door te dringen. En in een vlaag van woede greep hij dien indringer bij den kraag en wierp hem zijn huis uit.

Vrije Studie.

Overgenomen uit het definitief programma:

Dinsdag 6 Febr., 3.30 uur, Eetzaal S.P., Feestrede van den Heer C.F. Stork, gevolgd door Receptie van het Bestuur.

Woensdag 7 Febr., 8 uur, Stads Doelen, Lezing van den Heer Hugues Le Roux over: „L'idéal de Ménelik". Na afloop bal met strijkje van Ratzky Rudi inplaats van Zunkiejoska. Vervolgens souper enz.

P. S. Door omstandigheden kon het bestuur geen korte levensbeschrijving van den Heer Hugues le Roux hier doen afdrucken; belangstellenden worden verwezen naar de drie boeken van zijn hand op Bibliotheek S.P., d. w. z.

„Les amants Byzantius" (historisch-fantastisch).

„Tout pour l'honneur" (roman).

„The Wyoming" (petroleum, technisch).

Weekverslag.

Het is eigenaardig te zien hoe de Minerva dezelfde ontwikkelingsgang volgt als het Delftsche blad. Ze doen daar precies hetzelfde als hier. Voor hen die misschien vreezen dat het alles gelijk zal worden dient tot geruststelling dit. Wat het S. W. weigert, neemt de Minerva op.

Een telegram dat door ons onderschept werd. Zoonlief komt vanavond niet thuis, blijft in Amsterdam. Ongerustheid is onnoodig, hij is onder de hoede van een C.I.

Deze C...i. is iemand van jarenlange praktijk. Het Weerbaarheidsbestuur koestert plannen om in het vervolg de oefeningen in de middenzaal te houden. Toestemming van het Kroegbestuur is bereids verkregen, omdat de middenzaal toch altijd leeg is.

Jan, wat doe jij in de Palace-club?

De Caroussel-Vereeniging heeft een Rotterdamsche weg regeering ingesteld. De eenige die nog niet Rotterdamschewegachtig oordeelde is nu weg en komt pas over 9 maanden weer.

Die Schweinscarbonade.

Gij zijt te beleefd, Mijnheer!

Vrijdag 11. had een zeer spannende ontmoeting plaats op het groene tapijt der Sportvereeniging. De aspiranten hadden gehoor gegeven aan de uitdaging der veteranen-voetballers en een zeer geanimeerde wedstrijd was hiervan het gevolg.

Toen keerde hij naar zijn zolderkamer terug. Vreemd 't scheen hem alles anders geworden. Dat porceleinen, beeldje leek hem opeens een prul toe. Het was, alsof het schaap hem met een duivelachtige glimlach aankeek en alsof het lam naar zijn moeder was gekropen om eens flink en veilig uit te lachen. Met een vloek wierp de snuffelaar het tegen den muur te pletter.

En dat vaasje, daar in dien hoek.

Wat voor moois had hij ooit daarin kunnen vinden?

Hij greep er naar en vertrapte het onder zijn voet.

Een boekje, dat hij enkele minuten geleden zoo hemelhoog geprezen had, werd op 't vuur geworpen.

Een hagedis op sterk water, een schelp, een aarden kruikje en een oude prent, alles werd verbrand of verbrijzeld.

Zoo ging het in één bui van woede voort, het een na het ander, tot er niets meer overbleef dan een stevige met ijzer beslagen kist.

Dat was waar ook!

Hij had heelemaal vergeten, dat hij die kist bezat.

Laat eens zien, wat zat er ook weer in?

O, juist, nu herinnerde hij zich zoo iets.

In die kist zat het eerste wat hij ooit verzameld had. Het was als 't ware de basis, waarop het heele verdere deel van de collectie had berust.

En zie, het oogenblik van nadenken wat er toch in die kist kon zijn, was beslissend geweest.

Zijn driftbui was geweken en het was hem, alsof hij ontwaakte uit een benauwde droom, waarvan hij zich alleen het einde nog herinnerde en waarvan het begin verloren was in een geheimzinnig waas.

Met een gevoel van innige dankbaarheid trok hij de ijzeren kist naar voren tot vlak onder het raam. Na eenige moeite ging het slot open, de scharnieren piepten en

Toen de president der Sportvereeniging plechtig had afgetrapt, ontspon zich een strijd met in de beginne een overdondering der veteranen. Na eenige tijd werd deze pressie dan ook uitgedrukt in een schitterend doelpunt van de voet der rechts-binnen. Beide partijen waren zóó onthutst bij het aanschouwen van een dergelijke goal, dat onmiddellijk besloten werd een kleine versterking te gaan gebruiken rondom de gezellige haard in het clubhuisje.

Dank zij de goede zorgen van het bestuur der Sociëteit Phoenix werd menig glaasje geledigd op het welzijn der Voetbalvereeniging. Van het verdere verloop dezer wedstrijd zal ik geen gewag maken, daar alles in het niet valt bij de geweldige goal uit de eerste speelhelft.

Delftsche Studenten-Bond.

De Groentijd en zijn morcele waarde.

LEZING van den heer H. J. DE VRIES voor de D. S. Debatingclub „Logika".

Spr. schildert in het kort den tegenwoordigen toestand van het groenloopen. Het gevolg ervan is het sterk ontwikkelen van het verstand (rede) ten nadeele van het gevoel. Dingen, die den groen heilig waren, worden door koele redeneering vernederd in zijn oog. Is hij over het eerste fysieke gedonder een beetje heen, dan gaat hij onwillekeurig de verachtelijke daden na, die hij gepleegd heeft en moet dan de gewonnen redeneerkunst te hulp roepen om ze goed te praten; hij wordt een voorstander van groenen. Juist het gevoel ontbreekt, vooral het eerste jaar; dit blijkt wel duidelijk uit de woeste losbandigheid. De zedelijke idee is aangewezen op het gevoel, daarom zal het zedelijk bewustzijn sterk achteruitgaan door den groentijd.

Door ontwikkeling van het vernuft tegen het gevoel ontstaat pedanterie, waar enthousiasme had kunnen zijn. De noviet, die slechts aarzelend toestemt dat de walgelijke zuippartijen leuk studentikoos zijn, wordt door zijn voorgangers uit den droom geholpen door de mededeeling, dat het wild jolijt is. Ook over het schaamtegevoel, dat ontstaat na de eerste (fysieke) vernedering wordt het groen door verder donderen heengeholpen.

De fnuiking van het gevoel in den groentijd is een onrecht voor den groen en een schande voor de voorstanders.

(Zie verder Tweede Blad).

kraakten en daar lagen vóór hem de schatten uit zijn jongensjaren.

Voorzichtig nam hij enkele eruit en begon ze zorgvuldig te rangschikken op de nu ledig geworden planken.

Daarna haalde hij een groote mand en wierp daarin de overblijfselen van zijn vroegere verzameling. Toen hij die mand had weggebracht en zijn zolderkamer weer geheel schoon gemaakt had, toen zette hij zich rustig neer en dacht lang en ernstig na.

Reeds den volgenden dag is hij opnieuw begonnen te verzamelen, maar nu niet meer zoo in stilte. De deur van zijn zolderkamer is niet meer op slot; iedereen, die zich voor zijn verzameling interesseert, mag komen kijken en ook ruilt hij tegenwoordig wel met andere verzamelaars.

Die ééne geweldige opruiming, die storm, heeft een frissche geest gebracht, in wat zoo muf en oud was op zijn zolderkamertje.

Eén ding moet ik nog ophelderen.

Het betreft dien vriend, die zoo hardhandig daar uit huis gegooid is.

Die moet toch wel erg kwaad geweest zijn; die heeft zeker in geen jaren terug willen komen?

O, neen, niets van dat alles.

Reeds den volgenden avond kwam hij heel kalm bij den ouden snuffelaar terug om een kopje thee te drinken.

Hij scheen het geheele geval vergeten te zijn, tenminste hij heeft er nooit weer over gesproken of ook slechts op gezinspeeld. Misschien heeft hij er wel nooit iets van gemerkt.

O. M.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 2 FEBRUARI 1912. No. 16.

Spr. vindt zelf dat een groentijd voor de nieuw aangekomenen noodig is, hij zou dien echter ongereguleerd willen zien op voet van gelijkheid. Z. i. ontstaan de fouten doordat het verantwoordelijkheidsbesef door de reglementering gedood is. Als men nu den groen in een toestand van verdooving brengt en daarna hem allerlei onguere dingen laat doen, is men reglementair verantwoord. Bij niet-reglementering zal men in de eerste jaren excessen hebben. Dan krijgt de kritiek der geestelijk superieuren de overhand en daarvoor trekt de brallende middelmoet zich schuw terug.

Bij het debat merkt de heer Beukelman op, dat het stelsel van ontgroenen, dat in de corpswet is neergelegd, goed is, als het door ideale personen werd uitgevoerd; dit kan men benaderen als men het gezag bij de meer ontwikkelden laat berusten.

De heer Baars brengt den inleider onder het oog dat juist de reglementering is ingevoerd omdat in den ongereguleerden groentijd zooveel excessen voorkwamen; men liep groot gevaar weer hiertoe te vervallen bij afschaffing van het reglement. Immers deze geweldplegingen zijn vroeger toch ook zeer geleidelijk en zonder opzet ontstaan.

Volgens hem moet het principe, dat personen individueel macht hebben over anderen door een reglement verboden worden; slechts de vereeniging mag als lichaam macht uitoefenen.

Na afloop van de lezing hield de heer Jobais een improvisatie over „Zelfmoord”. Hierin vertelde hij niet veel anders in een omhaal van woorden dan dat zelfmoord volgens hem een lafheid was.

De heer Boeken stelde hiertegenover op zeer vernuftige wijze de tegenstelling, dat zelfmoord een heldendaad is, waarop de inleider zonder veel argumentering zijn standpunt handhaafde. Na deze stellige verzekering zal waarschijnlijk geen van de leden van „Logika” meer tot een een dergelijke lafheid durven besluiten.

De Secretaris,
A. BAARS.

Gedachten en Gedichten.

Instantané.

In 't laantje, waar de frambozen groeien
Tint'len de stofjes in 't zonnegoud;
Daar hangt een heerlijk-vochtige boschlucht
In de schaduw tusschen 't kreupelhout.

't Windje brengt de stadsgeluiden
Vaag van uit de verte aan;
Klanken die, vóór weg te sterven,
Vreemd door 't stille wegje gaan.

L. B. I.

Herinnering.

Een wond're tocht, die lang mij heugen zal. —

De lichtstad lag in sluimer, geen ge-ting
Van trams, dat ons gefluister storen ging.
Een booglamp goot zijn vlammend-rooden schijn
Uit over 't wijde, nú verlaten plein;
'k Vergete nimmer dit bezwijn'lend rood,
Of 'tsprankelend gesprek, dat van Uw lippen vlood. —

Wij kwamen dan getweën van een feest,
Dat als een droom van schoonheid was geweest;
Twee kind'ren nog, die zich reeds menschen dachten,
Schoon w'om de ernst des levens luchtig lachten;
En véél te vroeg bereikten wij Uw huis.

Uw hand gleed in de mijne; 'n druk, heel zacht,
En eenzaam bleef ik in den sterrennacht

Jan. 1912.

D'ARMAGNAC.

Inkeer.

Roerloos ligt de stille kamer te luisteren.

Het is nacht. Mijn leven is het eenige, dat nog beweegt en het beheerscht alles rondom en alles luistert.

Het leven, het eenige alleen, het is te voelen, zoo klaar ligt het open in de heele kamer; alles spiegelt het terug.

Nu kan het zich niet meer verbergen. Nu is het zoo zuiver, dat alle wanklank van comedie en kunstige naäperij wordt gehoord. En alle correcte uiterlijkheid valt af als valsche schijn.

Het leven ligt daar nu uitgekled. Het is of niets haast is overgebleven. Zoo was het al schijn, ijl en leeg.

Maar iets toch is er nog.

Het is de naakte, doodarme ziel, die niets is en niets kan dan verlangen naar God.

Nu zie ik hoe mijn leven nog hetzelfde is als dat van het pasgeboren kind, naakt en arm met alleen dat èene verlangen naar Moeder.

Zoo is het leven gebleven, er is niets bijgekomen.

Alleen is het zich bewust geworden van z'n zijn en het heeft geleerd zich te schamen. En daarom heeft het geweven heel dien mantel van dorre schijn om het doodarme wezen.

CHÉTIC.

Overpeinzingen.

(La crépuscule commence à venir).
Acte V „Cyrano de Bergerac”.

Maanden achtereen had hij college geloopt en had zich zodoende stof genoeg verzameld om voor z'n profjes¹⁾ te verwerken. 't Was dan wel eentonig dat in een roes voortleven van den eenen in den anderen dag, steeds maar weer luisterend naar den prof, en dan 't voornaamste vastleggend in z'n dictaat.

Corpslid was hij niet. Dat mocht ie van z'n pa niet worden en ook had ie z'n pa niet durven dreigen dat hij voor koloniaal zou teekenen, want dan had z'n pa 'm zeker een pak voor z'n broek gegeven (en dat zou hij dan verdiend hebben).

Nu liep hij door Delft en dacht dan hoe heerlijk het moest wezen corpslid te zijn. 't Corps met z'n „heerlijke feesten”, met z'n „poëzie”, met z'n „humor”. Wel vond hij dat er te veel droge corpsleden waren, duffe, mufte collegetrappers, die hun leven sleten in de zalen van de T.H. Maar dat er onder waren, die uitblonken in geest en gevoel voor 't schoone was hem evenmin onbekend.

Natuurlijk had hij ook Bondsleden ontmoet. Die gaven hem groot gelijk dat ie geen corpslid was. Zoo'n „groentijd” was immers 't „immoreelste instituut” wat de twintigste-eeuwsche beschaving kende en dan die „kliekgeest” de „geldprotserij” het „standsgedoe”, maakten immers een onderlingen band totaal onmogelijk. Neen, Bondsldid moest ie worden, daar bij hen huldigde men de „gelijkheid”, de „vrijheid”, „broeders” waren allen.

Maar dan antwoordde hij dat ze 't mis hadden, want hij vond 'n groentijd heel goed. 't Zijn immers maar joggies, broekies als ze van de H.B.S. komen, al laten ze zich in de vacatie na hun eindexamen bij tantes gelden als „studenten”. Ze hadden nog nooit iets anders gedaan dan 't lesje leeren en opzeggen en als ze 't niet konden, strafregels schrijven. Wat „studie” beteekende, wat 't zeggen wilde op eigen krachten verder te leven, zoo heelemaal zonder hulp van pa, wisten ze nog niet. Daarom vond ie 'n groentijd een prachtgelegenheid om de ventjes aan 't verstand te brengen dat ze nog pas snotneusjes waren. Van gelijkheid hield ie heelemaal niet. Nu niet, later niet. Als hij eenmaal afgestudeerd was, wilde hij boven de werklui staan en onder z'n patroon. Hij hield niets van socialisme, was misschien erg conservatief, kon 'm niets bommen. 't Bezorgde hem geen maagpijn, dat de een in een auto reed terwijl een ander steenen bikte. 't Was altijd zoo geweest. Hij vond, dat waar 't in de maatschappij zoo was, 't bij een groep bestaande uit heterogene deelen uit de maatschappij evenzoo zou moeten zijn. Ging hij dan onderzoeken wat de Bond 'm wel bieden kon, dan werd ie telkens weer teleurgesteld omdat ze 'm telkens die negatieve eigenschappen voorlegden.

Noot van de Redactie.

1) Waarschijnlijk drukfout; copie onleesbaar.

Zoo ging hij dan als roerloos schip door die Oceaan van 't studentenleven.

Slechts eenmaal in de week voelde hij zich een met die groote hoop waartoe hij toch eigenlijk behoorde. Dat was Vrijdagsavonds, dan kwam 't Studenten Weekblad. Dit las ie van voor naar achter en terug. Er ontsnapte hem geen letter. Dikwijls had ie dan schik omdat-ie zich niet begrijpen kon waarom ze zich zoo druk maakten over: „Een meisjesstudent in de S.W.-redactie”, 't kon hem niets schelen wie in de redactie zat, al was 't „Vogelei sinds 1870 bekend”, als er maar iedere week iets in 't Weekblad stond dat ie werkelijk mooi kon vinden of geestig. Zoo iets van de „poëzie” die toch „de” poëzie was zooals ze altijd schreven of anders wat „humor”, dat trok 'm altijd 't meest. De roman van neef Rosemyer (zijn assche ruste in vrede), de Brief uit de Meyerij (Bok schijnt in een moeras in de Peel verdronken te zijn), die las hij altijd met heel veel plezier. Van Leminga was hem al minder sympathiek. Misschien snapte hij 't niet goed. (de aviatiek is niet z'n „fort”). Soms ergerde hij zich vreeselijk. Vooral als ie las hoe ze polemiseerden over „de duurte van het Corpslidmaatschap”, hoe dan 'n meneer met oeconomisch-huismoederlijke-huishoudboekjesachtige juistheid voorrekende dat je wat 't finantieele betreft, beter bondslid dan corpslid kan zijn. Maar dan lachte hij later weer (hij was van nature opgewekt) en dacht: „Ach de „vrijheid” is niet duur anders zouden er niet zooveel baliekluyvers zijn.”

Ook was ie wel eens boos op de redactie van 't Weekblad, van zijn blad, dat toch als blad van alle Delftsche studenten bedoeld was. Erg boos was ie, toen de redactie een „Literaire wedstrijd voor groenen” uitschreef. Dadelijk pakte hij papier en wilde 'n stuk schrijven, waarin ie betoogen zou, dat 't niet te pas kwam dat, daar 't Weekblad aan alle nieuwingschreven ter kennismaking werd toegezonden, slechts enkelen uitverkoren werden om mede te werken aan dat blad. Maar dan dacht ie: „Neen, niet doen anders ontstaat er weer een reuzenpolemieek en dan wordt 't blad, je Vrijdagavondgeluk nog onverkwikkelijker”, want nergens had hij meer puist aan gezien dan aan polemieek.

't Grootste genot smaakte hij echter bij 't lezen van de poëzie. Weemoedig zacht ruischten hem de weemoedsklanken van die „vaerzen” in de ooren. Welk een zalig voorrecht zoo te kunnen dichten! Dikwijls had ie meelij met die dichters, omdat ie vond, dat die menschen een diep treurig bestaan moesten hebben in dit ondermaansche . . . En, die 't het mooiste kende van allemaal, moest wel een geweldige Turk zijn, want bijna iedere maand droeg zijn, in smachtende geluiden, aangebedene een andere naam. Zoo dacht hij in z'n naïviteit en werd dan boos op dien caricaturist, die al dat schoone zoo banaal wist te maken.

Soms probeerde hij of ie ook zou kunnen dichten. Dat deed hij altijd als ie aan haar dacht.

Vraag hem niet wie haar is.

Nijldige wereld!

Want zoo zeker als z'n hart van elkaar is, naar is en raar is

Wie weet . . . ja wie weet

Doch wat raakt u zijn leed!

Dan schreef ie al 't schoone dat ie in haar gezien had op, en regelde het zoo, dat er cadans en rijm in z'n woorden zat. Vond hij 't dan zoo mooi als de gedichten die zoo nu en dan eens in 't Weekblad voorkwamen, dan stuurde hij 't naar de redactie ter plaatsing. Soms namen ze z'n werk, soms niet. Dan welde er een traan op in z'n zielvolle oogen [ze waren blauw (van nature).] Wat wisten die redacteuren van haar schoonheid, ze hadden haar nooit gezien. O, dat was wel wreed voor hem! Dan werd ie onbillijk boos op de redactie, dan kreeg ie 't idee dat die redacteuren er zoo'n soort familieregeering op na hielden, want dan eerst viel 't 'm op, dat je wel las, dat meneer die en die „uit de redactie getreden” was, maar nooit wist je hoe nu eigenlijk meneer zoo en zoo erin gekomen was. Maar dat was natuurlijk vreeselijk onbillijk van 'm gedacht, want 't zou wel gaan zooals 't behoorde en bovendien 't ging hem immers niets aan.

Zoo leefde hij mee met die anderen door middel van 't S.W. Voorwaar z'n geluk zou te benijden zijn geweest, daalde niet 'n duistere wolk neer die alles overschaduwde. Alma Mater werd een bron van polemieek en gesputter in de ruimte, zoo onverkwikkelijk dat ie ternauwernood 't omslag van 't Weekblad scheurde. Niets, geen poëzie, geen mooie feuilleton, bevatte 't blad wat maar eenigszins aantrekkelijk was.

Hem werd nu gegeven, eenzaam te leven zonder schoonheids-genot . . . !

Weken duurde dat voort en nog was 't laatste woord

in die kwestie niet uitgesproken. of nieuwe stof tot ontevredenheid wekte 'n „tendentieuze zittingneming.”

Z'n ziele had reeds gejuicht over de grootsche plannen van de redactie, reeds zag hij aan den horizon nieuw licht, nieuwen bloei, toen weer ter sprake gebracht werden de „heerlijke feesten” van 't corps de „humor”, de „poëzie” en wel ditmaal zoo prozaisch zoo hemelgerend hatelijk dat ie tranen voelde opwellen in z'n brandende oogen. Nooit had ie zich in de debatten gemengd, nu wilde hij 't ook niet doen. Toch dacht ie er aan om den een op z'n scherpe en onbillijke manier van aanvallen te wijzen en den ander tot verdediging, tot waardige en afdoende verdediging, aan te sporen.

Maar hij deed 't niet, hopen de dat ook die polemieek tot een einde zou komen en dat er eindelijk weer een weekblad zou komen, waarin hij z'n Vrijdagavondgeluk terug vond.

M. C. K.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

UITBREIDING VAN HET COLLEGE UTILITEITSWERKEN.

Eenigen tijd geleden is in het S. W. het denkbeeld geopperd om door een wisselcollege aan het algemeen verlangen naar uitbreiding van het college Utiliteitswerken van Prof. J. F. Klinkhamer tegemoet te komen. Toen door de C. C. aan Z.H.G. dit denkbeeld werd bekend gemaakt had Z.H.G. hiertegen bezwaren, vooral omdat door de inrichting der teekenoefeningen telken jare de hout- en ijzerconstructies voor Kerstmis zouden moeten behandeld worden en na Kerstmis het eene jaar de eene helft en het 2^e jaar de andere helft der overgebleven onderwerpen (Zie S. W. 13 Oct. 1911). Door deze regeling vreesde Z.H.G. dat er te veel gewicht op de colleges voor Kerstmis zou worden gehecht doordat deze telken jare opnieuw behandeld zouden worden, terwijl de overgebleven minstens even belangrijke onderwerpen slechts eens in de 2 jaar een beurt krijgen zouden.

Z.H.G. voelde echter wel veel voor een uitbreiding van zijn college over meerdere lesuren, omdat dan niet alleen elk onderwerp een grondiger beurt zoude kunnen krijgen, maar ook eenige onderwerpen daaraan zouden kunnen worden toegevoegd, zooals bijv. groote stijgerwerken voor bouw- en brugconstructies en andere utiliteitswerken. Daarom stelde Z.H.G. voor nog een half jaar aan zijn college vast te knoopen en dit dan te stellen in de laatste helft van het 4^e jaar. Tegen een plaatsing van dit halfjaarlijksche aanvullingscollege in het 5^e jaar bestaat het bezwaar dat er dan zooveel tijd verloopt tusschen de beide deelen van het volledig college Utiliteitswerken. Daar tegenwoordig voor de examens in Januari toch door de studenten grootendeels weinig meer gehecht wordt aan de bestaande cursusindeeling, bestaat er bij het plaatsen van het aanvullingscollege in de laatste helft van het 4^e jaar weinig gevaar voor overlading van het rooster, daar er allicht een uur te vinden is dat vrij bleef tusschen twee collegeuren in.

Z.H.G. verzocht ons echter hem den tijd te laten voor een goede voorbereiding der nieuw te behandelen onderwerpen, daar er allerlei nieuwe wandplaten noodig zijn om naar te kunnen verwijzen en deze niet dan langzaam tot stand kunnen komen, teneinde de assistenten niet te veel te bezwaren. Bovendien bestaan er geen volledige bronnen en moet de stof uit allerlei tijdschriften en publicaties verzameld worden.

Conclusie dus: Z.H.G. voelt zeer veel voor uitbreiding van zijn college en zegt deze reeds toe, maar zal nader bekend maken wanneer hij er mee kan beginnen.

Namens de Centrale Commissie,

De Secretaris,

L. S. P. SCHEFFER.

Vereenigingsleven.

Heeft Peary de Noordpool bereikt?

Lezing, gehouden door Prof. Dr. A. A. Nijland voor de Delftsche Studenten Astronomische Vereeniging.

Met een kort woord willen we memoreeren wat ons den 19en Januari Prof. Nijland omtrent bovengenoemd onderwerp uiteenzette.

De tocht naar en het bereiken van de Pool is van zeer veel belang geweest, uit een sportief oogpunt beschouwd. Van wetenschappelijk standpunt gezien, heeft Peary's beroemde tocht betrekkelijk weinig waarde.

Spreker behandelde na een algemeene inleiding, waarbij wij vele bijzonderheden hoorden omtrent verschijnselen aan den Poolhemel, de eigenlijke pooltocht van den moedigen Amerikaan.

Na een critiek op diens verzamelde gegevens, trok spreker zijn conclusie.

Een eenig en afdoende bewijs dat P. op de Noordpool geweest is, is gegeven, als kon bewijzen, dat hij daar op drie tijdstippen b. v. 6 uur na elkaar, de zon op dezelfde hoogte boven den horizon heeft zien staan.

Echter kan het ook op een meer algemeene manier van plaatsbepaling op aarde, nl. met de lijnen van Sumner.

Daartoe heeft P. 3 waarnemingen gedaan in 3 onderling loodrechte richtingen, door hem met Noord, Oost en Zuid aangeduid. Hiermede zijn 6 combinaties te maken die lijnen van Sumner geven. Die moeten, als alles nauwkeurig klopt als snijpunt hebben: de pool. Twee der combinaties leveren echter dezelfde lijn op. Wat Peary nu doet, is met zeer veel ophef, juist deze 2 waarnemingen publiceeren, welke dus niets anders zeggen als dat Peary op een denkbeeldige lijn geweest is die o. a. ook door de pool der aarde loopt. Het bewijst dus op zich zelf niets.

Wel eigenaardig is het, dat hij de andere combinaties, die elk op zich zelf al genoeg zouden bewijzen, steeds verzwijgt hoewel hij beweert ze in zijn bezit te hebben.

Het is dan ook, al mag men zijn bewering dat hij werkelijk zijn doel bereikt heeft, niet in twijfel trekken, op zeer onvoldoende gronden, dat de vergadering der Royal Geographic Society in Mei 1910 (en een Amerikaansche Vereeniging te Washington in Januari 1911) hebben verklaard dat het bewezen is, dat Peary werkelijk de Noordpool heeft bereikt.

Behalve dit, liet Spreker uitkomen hoe het bijna onmogelijk was dat Peary in een eenmaal aangenomen richting steeds recht vooruit heeft kunnen voortgaan, gegeven de sterke miswijzing van het kompas, (die bovendien nog veranderlijk is) en de door Peary zelf geconstateerde drift van de onmetelijke ijsvlakte, waarop hij zich bevond.

Dit alles maakt dus dat de wetenschappelijke waarde van de tocht vrijwel nihil is. Echter doet het niets af aan de geniale manier waarop door P. vele reusachtige moeilijkheden zijn overwonnen, en die de hem gebrachte hulde alleszins „verdiend” maken.

Na menige interessante bijzonderheid over de tocht zelve, sloot Spreker zijn zoo zeer gewaardeerde voordracht, welke door de buitengewoon heldere wijze waarop alles werd verklaard en nog verduidelijkt door kaarten en lantaarnplaatjes, allen heeft geboeid.

F. STOKHUIZEN,
Secretaris.

Van verre en nabij.

Cosmopolitanism Realizable.

I would define cosmopolitanism as „A broader patriotism”. Patriotism is built on love of fellow patriots, love of native land, and love of associations. Leaving out the latter two factors, which, if followed out, might also be shown to be growing to include other lands and associations, owing to the great development of facilities for travel and acquaintance,

I would say that love of fellow patriots must concede the right of each member of that nation to the opportunity to grow, and to develop according to the talents within him; in other words, it must include the desire for justice

to each and all. In as far as a citizen does not desire and labor to secure these rights for each and every citizen, he is no patriot.

A nation is a large family. For their greatest welfare and progress it is a recognized fact that the best results require peace among its members. Speaking from the economic standpoint alone, it is readily seen that *time spent in internal strife is time lost to useful production*; lives lost in bloodshed decrease the strength of that nation materially. Hence every nation strives to prevent strife and bloodshed among its citizens.

The causes of war in the past, as between nation and nation, have been numerous. Religions differences or racial hatred, have often been the cause of war, or again, economic necessity, where a nation has become so populous within its given territory that some must starve or die in the attempt to secure more soil from which to live. But going deeper, we find the most frequent and conspicuous causes of war to be pure human selfishness — a desire for the possessions of others.

If the welfare of each nation requires peace within, not coercive subjugation of its members, but firm laws based on justice, does not the welfare of this whole world, of which each nation is a part, also require peace?

What will, then, tend to diminish the destruction of life and property among the citizens of the world? Warfare among nations will diminish only as fast as men are able to appreciate the fact that we are all citizens of the world, that, as a loss of life and property is a loss to a nation, so it is a proportional loss to the world. And they must appreciate the fact that each and every citizen of this world has a right to life, liberty, and the pursuit of happiness. We have learned to appreciate these rights as among citizens of a nation. We must also recognize these rights as belonging to every human being on the earth, for are we not all subject to the same great laws of the Universe? Are we not all children of the one earth mother?

To arouse men to a realization of their true relation to each other, a great educational campaign is necessary. Ignorance is the foe, knowledge the promoter of Cosmopolitanism.

Many organized efforts are being put forth to promote peace and Cosmopolitanism, but to my mind *the most practical and far reaching plan is that of the Cosmopolitan Clubs of the universities*. To its membership are eligible all foreign students within the university, *as well as native born students*. Its field of operation, is in *every* university throughout the world. With the union of the Corda Fratres of Europe with the Cosmopolitan Clubs of America a united action is assured. The rapidity with which Chapters are being organized in the universities throughout the world is remarkable. And the support given these clubs by the older men in and out of these institutions is encouraging indeed.

The practical benefits to the individual result from the close fellowship relations of the foreign and native members belonging to the same chapter. In these chapters each man is given the opportunity to observe the great mountain of the world's progress from the standpoint of each and every race and nation. Each has contributed its share towards this structure, and each has a different viewpoint. Each man passing through these experiences must become broader and better. And as these men leave the universities and take their rightful place as leaders in public opinion in their respective lands, they will there cry the motto of our organization, „*Above all Nations is Humanity*”.

As an answer to Cosmopolitanism Realizable I would say: Any idea, evolved in organized action, to become permanent must be based on some great truth which has the betterment of mankind as its ultimate end. Every effort put forth to further the desired end which does not operate in accord with the great laws of the universe, is energy wasted. Could any other cause be more worthy of our efforts? Could any plan be more practical than ours?

W. WENRICH, Washington.

(Overgenomen uit *The Cosmopolitan Student*, Oct. 1910).

Ingezonden Stukken.

Geachte Redactie.

Uw correspondentie gelezen.

Allereerst vind ik de uitdrukking „dreigement” op zijn minst genomen eigenaardig! Wat mij betreft ik vond het niet meer dan beleefd om mijn voornemen, mijn stuk getiteld: „Inspice et cautus eris”, naar de groote bladen te zenden aan U bekend te maken, en U nog gelegenheid te geven, mij van mijn denkbeeld, dat ik reeds lang had opgevat, doch niet ten uitvoer bracht om het S.-W. niet te grieven, terug te brengen.

Het is waar, dat uit de feiten blijkt, dat de redactie van het S.-W. niet aan overmatige beleefdheid lijdt. Zoo o. a. vond ik, Dinsdagnacht 23 Januari om twaalf uur thuis kwam, een kaartje van „den afgevaardigde” van het S.-W., waarin mij werd aangezegd dien zelfden avond bij hem te komen; in bewoordingen, welke men tegenover zijn hond gebruikt.

Den volgenden dag sprak diezelfde afgevaardigde mij op straat aan op een toon, als of hij onze lieve Heer zelf was.

Redactie! Wat mij betreft, ik zal bij mijne handelingen steeds trachten de beleefdheid tegenover U in acht te nemen.

Ten tweede: de reden der weigering.

Het S.-W. van 19 Januari gaf als reden de ongewijzigde vorm.

Het S.-W. van 26 Januari rept van den ongewijzigden vorm **niets**, geeft als reden de ongewijzigde *lengte*.

Bij mijn onderhoud met de redactie van het S.-W., kort voor de kerstvacantie, werd mij gezegd: „Was je **GEEN** Corpslid geweest (!), dan hadden we je stuk *direct* geplaatst”. M. a. w. de lengte was geen overwegend bezwaar.

Ware het niet kwetsend voor de lezers, ik had Uw „correspondenties” bestempeld met de krachttermen, waaraan onze taal zoo rijk is. Nu moet ik mij helaas beperken tot het weinig zeggende woord: „gebazel”.

Aangezien gij mijn stuk afbrekend critiqueert, veronderstel ik dat gij mij rangschikt onder de laatste rubriek der „ontevredenen”.

Gij weet wie ik ben en gij had *kunnen* weten, dat ik mij zelf daar niet toe behoefde te rekenen.

Ik ben op die „feesten” meermalen geweest en zag die scènes, welke ik in mijn, door U geweigerd stuk schilderde alleen moet het woord „groen” worden vervangen door „eerste-jaars” respectievelijk „obscuurling”.

Ik walgde er van, en heb na korten tijd rechtsonkeert gemaakt, omdat ik niet *wilde* behooren tot hen, die op zulk een manier „feesten”.

Ik hoop dat gij dit stuk niet te lang, of te onbelangrijk zult vinden om in het S.-W. op te nemen.

Achtend,
BRUNO.

Aan den heer BRUNO.

Uit uw schrijven blijkt voldoende, dat hetgeen u wildet zeggen, niet door een nuchter denkend mensch is neergeschreven, noch met de bedoeling van willen-begrijpen of neutraal beschouwen. Daarom zullen wij op uw beschuldigingen niet ingaan, bovendien wel wetend, dat, zooals ook uit uw ingezonden stuk blijkt, woorden steeds verkeerd verstaan kunnen worden. Gelieve echter dit te bedenken: zal er, nu nog in het S.-W. over groentijd o. a. geschreven worden, dan moet dit en nieuw en kort en bondig zijn daar in het tegenovergestelde geval de lezers van het S.-W. geen notitie nemen van zoo'n stuk, de onwetende buitenstaander er munt uit zal slaan.

Wij meenen dat deze aanwijzing voor u voldoende is.

DE REDACTIE.

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den M. v. B. Z. dd. 31 Januari 1912 is met ingang van 1 Februari 1912 aan L. Elfrink op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische Scheikunde aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den M. v. B. Z. dd. 31 Januari 1912 is voor het tijdvak van 1 Februari tot en met 31 Augustus 1912 benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde aan de T. H., L. N. M. de Weerd, Peperstraat 2 te Delft.

—o—

Bij beschikking van den M. v. B. Z. dd. 31 Januari 1912 is met ingang van 1 Februari 1912 aan Mej. O. H. van der Weide op haar verzoek eervol ontslag verleend als assistente voor de organische scheikunde aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den M. v. B. Z. dd. 31 Januari 1912 is voor het tijdvak van 1 Februari tot en met 31 Augustus 1912 benoemd tot assistent voor de organische scheikunde aan de T. H., H. I. Waterman, T., Buitenwatersloot 40 te Delft.

Examens gehouden in Januari 1912.

Candidaats-Examen.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

H. B. Bakker.	S. F. W. Ladner.
L. J. A. Bergansius.	E. van der Meulen.
W. H. Brandenburg.	A. Poldervaart.
B. van Exter.	H. W. J. A. Schook.
E. J. L. Fuhri.	H. Smalhout.
W. van Ganswijk.	P. Valkenburg.
C. Giltjes.	W. M. Vink.
G. J. van Holk.	G. F. Wttewaall van
C. G. Krayenhoff v. d. Leur.	Wickenburgh.
A. H. Kuysten.	

Ingenieurs-Examen.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

D. van Ameyden v. Duym.	H. J. L. M. v. d. Meerendonk.
J. H. Blok.	S. van Ravestein.
J. de Booy Jr.	H. Slegt.
J. H. de Bruyn.	M. P. W. van der Veen.
L. V. Joekes.	G. L. W. van der Vliet.
W. J. Immink.	C. L. de Vos tot Nederveen
F. S. Langemeijer.	Cappel.
A. Lubbers Jr.	J. G. Wiebenga.
J. W. Massink.	

Mijningenieur.

W. Holleman.	A. van den Honert.
--------------	--------------------

Ingekomen boeken.

ANNUARIUM der R. K. Studenten (met adreslijst).

DE MAGNEET. Maandblad uitgegeven door de Handel en Industrie Maatschappij v/h M. Adler.

GROOTE DENKERS, door J. de Boer. Leibniz.

Correspondentie.

Aan den Heer W. J. I. Opzegging van abonnementen moeten bij Waltman Binnenwatersloot geschieden.

Berichten en Mededeelingen.

Door omstandigheden is onze geachte medewerker verhinderd zijn artikel over vrouwenemancipatie deze week te vervolgen. Men oefene zijn geduld tot de volgende week.

(Zie verder Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 2 FEBRUARI 1912. No. 16.

Bibliotheek Sociëteit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

I. NEDERLANDSCH.

M. J. Brusse. — Brok en Sam. Twee ouwe bajes-klanten.
Leo Speet. — Van het wijde leven. (verzen)

II. FRANSCH.

J. H. Rosny Ainé. — La Guerre du Feu.
Léon Frapié. — La Maternelle.
Jean de Bère. — Au fond des Yeux.
Raymond Munier. — Les Fous.
Paul Delmet. — Chansons Tendres.
François Coppée. — Sonnets intimes et Poèmes inédits.
Alphonse de Chateaubriant. — Monsieur des Lourdines.

III. ENGELSCH.

H. G. Wells. — The first men in the moon.

IV. DUITSCH.

Arthur Holitscher. — Worauf wartest du?
Richard Voss. — Wenn Götter lieben.

VI. GESCHIEDENIS.

The Letters of Queen Victoria 1837—1861. 3 vol.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Charlotte Perkins Gilman. The Man — made world.

X. KUNST.

Emile Bayard. — Le Style Empire.
Arthur M. Hind. Albrecht Dürer.
Léonce Bénédict. — Ignacio Zuloaga.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

G. J. P. J. Bolland. — Spreuken uit de leerzaal van zuivere rede.
M. C. Nieuwbarn. — Het heilig Misoffer en zijne ceremoniën.

BROCHURES.

S. K. Bakker. — Heeft de Student zedelijke plichten?
H. C. C. Clockener Brousson. — De gevolgen der Berner Conventie.
H, v. d. Mandere Pro } Neutraliteit v. Nederl.
Jhr. W. Th. C. v. Doorn. Contra }
J. J. Meyer. — Kunst en Zedelijkheid.

Lijst van Vergaderingen.

Sanctus Virgilius.

Woensdag 14, en Donderdag 29 Febr. Donderdag 7 en Donderdag 28 Maart.

Studiebelangen.

Maandag 5 Febr.: 2,15 nam., Besturenvergadering in Zaal 4, Hoofdgebouw.

D. S. Debating-Club.

Donderdag 22 Febr. Vergadering Leeszaal Soc. Phoenix, 8 uur. Inleider: Dr. Th. v. d. Waerden, over het Algemeen Kiesrecht.

Stud. Vereen. ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige vraagstukken.

Maandag 12 Febr.: Spreker: Dr. C. E. Hooijkaas. Onderwerp: „Gods Openbaring”.

Vrije Studie.

6—7 Febr. Lustrum.
Donderd. 22 Febr. Vergadering. Spreker: Dr. Mott.

N. C. S. V.

21, 23, 26 en 27 Febr.: Openbare Vergaderingen. Spreker: Dr. John R. Mott.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 2 Febr. Kon. Schouwv.: Ned. Tooneel: „Sara Burgerhardt”; 8 uur.

Geb. v. K. en W.: Ital. Opera: „Il matremonio segreto”; 8 uur.

Diligentia: Maatschappij Diligentia. Spr. prof. dr. L. v. Itallie, van Leiden. Onderwerp: „Het vergif in den loop der tijden”; 8 uur.

Zondag 4 Febr.: Geb. v. K. en W.: Frascatie-Ensemble. „Hotel de Poes”; 8 uur.

Kon. Zoöl. Bot. Gen.: Ital. Opera: „Carmen”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 2 Febr.: Gr. Schouwv.: „De Waarheid”; 8 uur.

Tivoli: „'n Ouwe Boemelaar”; 8 uur.

Zaterdag 3 Febr.: Gr. Schouwv.: Ital. Opera: „Il matrimonio segreto”; 8 uur.

Tivoli: „Samuel Pickwick”; 8 uur.

Maandag 5 Febr.: Gr. Schouwv.: „De Violiers”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

D. C. M. JANSSEN,

Oude Langendijk 9.

DEWAR'S WHISKY	◇	f 2,—
„ „	SPECIAL	„ 2,20
„ „	WHITE LABEL	„ 2,45
LORNE HIGHLAND WHISKY		„ 2,20
HAIG A HAIG	„	„ 2,20
BLACK AND WHITE	„	„ 2,50
KING GEORGE	„	„ 2,50

Voorhanden in den
TECHNISCHEN BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
BINNENWATERSLOOT.

DE REGELS VAN HET VOETBALSPEL

— 4e DRUK, —

bewerkt door de Commissie belast met de herziening der regels van het spel.

Uitgegeven door den Nederlandschen Voetbalbond.

Prijs 25 cent.

SCHILDERIJ ZIEN,

DOOR

— A. C. A. PLASSCHAERT. —

Prijs f 0,40.

Uitgave van de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN JR.

FIRMA E. DE GROOT,
hoek **VOLDERSGRACHT 33,**
geeft de **HOOGSTE** prijzen voor ge-
dragen kleederen. Sedert 1870 bekend
onder den naam van **VOGELEI.**

VERSCHENEN het **EERSTE DEEL** van het

LEERBOEK

der **Toegepaste Mechanica**

DOOR

Prof. J. KLOPPER, C. I.

bevattende ruim 500 bladzijden met meer dan 400 figuren

INHOUD.

- Hoofdstuk I. Krachten in één*plat vlak.
" II. Krachten in de ruimte.
" III. Belastingen en oplegkrachten.
" IV. Staven onder den invloed van uitwendige
krachten.
" V. Balken op 2 steunpunten.
" VI. Draagkonstrukties met onderling beweegbare
delen.
" VII. Vakwerken.
" VIII. Bepaling der staafkrachten in een plat,
staties bepaald vakwerk.
" IX. Vakwerkligger, aan de uiteinden opgelegd.
" X. Vakwerken met onderling beweegbare delen.
" XI. Vormverandering van platte vakwerken.
" XII. Ruimte vakwerken.
" XIII. Gronddruk.

— Prijs f 12,50 in linnen band. —

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN JR.

SANATORIUM BEEKBERGEN

— voor lijders aan tuberculose. —

Het van ouds bekende adres is: —

S. LOGCHER,

: **CHOORSTRAAT 46,** :

die betaalt den hoogsten prijs voor
net gedragen **Heerenkleeding.**

Techn. Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

Afdeeling **DRUKKERIJ**, Vlamingsstraat 34,
Telefoonnummer 286,

— beveelt zich beleefd aan voor de levering van: —
Boek- en Steendrukwerk, Autografiën enz.
Visitekaartjes, Brievenhoofden, Kwitantien, Convocatie-
biljetten en -kaarten, Contributiekaarten, Diploma's,
Wetten en Reglementen, Dissertatiën en Stellingen,
Programma's, Invitatiekaarten, Menu's, Balboekjes.
Voor Drukwerk van Vereenigingen zijn tal van vignetten
beschikbaar.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Heden verscheen:

**De ontsluiting van het intieme leven
van den Koning der Belgen LEOPOLD II,**

door **HENRI BATAILLE**, ex-Kamerdienaar.

Daar hij gedurende vele jaren als Kamerdienaar in par-
ticulieren dienst is geweest van **Z. M. LEOPOLD II**, heeft
hij besloten deze herinneringen te publiceeren, waardoor
verschillende kwesties geheel anders zijn als dat ze door
de Chronique Scandaleuse werden voorgesteld.

Prijs f 1.90.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Bij de Technische Boekhandel en
Drukkerij **J. WALTMAN Jr.** te Delft
is verschenen:

LICHTE GELUIDEN

door

JAN VAN ROSSEM,

Stud. scheik. ing.